

а Богъ отглежда тоя плодъ, той го пази, той го дава. Какъ гжста и висока е нивата, какъ тежатъ и се прѣвиватъ пълнитѣ класове! Гледашъ, радвашъ се, сълзи идатъ на очитѣ ти. Може ли да не помислишъ за Бога? Може ли да не се прѣкръстишъ? Неговото присѣствие се усѣща. Той е тукъ, той пристѣпва между нивитѣ . . . Сжщиятъ, сжщиятъ тоя образъ, — благъ, кроткъ и благославящъ . . . Той е, той!...

Грозданъ скочи и приседна на леглото. Мислитѣ му бѣха доби́ли извъ́нредно голѣма яснота. Сега вече той разбираше и си обясняваше всичко. Често се случва, да чувствуваме нѣщо, безъ да можемъ да го опрѣдѣлимъ или изкажемъ. И една дума само, едно далечно подсѣщане изведнажъ прави ясно това, което е било подсъзнателно и скрито. Нѣщо подобно бѣше станало съ Гроздана. Едвамъ сега той разбра, защо образътъ, който бѣше видѣлъ на иконата, не изглеждаше новъ за него. До тогазъ той не би могълъ да каже, че го е виждалъ. Но той бѣше го чувствувалъ, бѣше го носилъ въ себе си — неуловимо, неясно. Опрѣдѣленъ и завършенъ тоя образъ той виждаше сега въ иконата. Той не бѣше му чуждъ. Той се раждаше изъ душата му, изъ споменитѣ му, и самъ Грозданъ не можеше вече да прави разлика между сегашното и видѣното по-рано. Не само прѣдъ други, но и прѣдъ себе си той би се кълналъ, че неведнажъ и точно тъй го е виждалъ. Той застава на слога на узрѣлата нива. Усѣща сжщото това умиление, благодарностъ и благоговѣние. Всичко той си припомня ясно и като че вижда самъ себе си. Въ едната си ржка държи шапката и косата, съ другата — бавно и замислено се кръсти, и ето изъ жълтитѣ вълни на класоветѣ изправа се и пристѣпва сжщиятъ тоя образъ. Сжщиятъ, сжщиятъ! И той дигна ржка противъ него! Извади ножъ, ударя го и го забива съ всичката си сила, откъса и смъкна вѣнеца. Оскърби и похули Бога — Богъ, който се явява срѣдъ узрѣлитѣ